

Marian aavistus

”Ja neitsyt pikkupoijuttansa povellansa vie / ja äidillä on kyynelissä silmä: / -Oi piltti pieni, eihän vain sun liian kylmä lie? / Tää maailma on niin kylmä. // Niin lämpimästi lempinyt on poika maailmaa / ja äidillä on kyynelissä silmä: / -Oi poikasen, ristinkö ne sulle rakentaa? / Tää maailma on niin kylmä!”

Selim Palmgrenin laulu nostattaa kylmät väreet. Raskaan matkan ja talliin yöksi joutumisen jälkeen Maria synnyttää poikalapsen. Aluksi Maria ihastelee hellästi: Eihän pikkuisella ole kylmä; äiti pitää sinusta huolta! Seuraavassa hetkessä tunnelma särkyy – ehkä juuri se tekee laulusta niin riipaisevan. Kylmä aavistus täyttää Marian mielen: rakkaalle lapselleni käy huonosti, enkä minä pysty sitä estämään! Maailma onkin liian kylmä, liian paha. Mariaa käy sääliksi: eihän ole mitään kauheampaa kuin oman lapsen kärsimys.

Laulussa onnenkyyneleet muuttuvatkin tuskankyyneliksi. Ahti Sonnisen laulu ”Rauhaa, vain rauhaa” esittelee samaa teemaa. Siinä annetaan lohdutukseksi tieto lapselle annetusta tehtävästä, joka on kauhistuttavaa kuolemaakin suurempi. Kiduttavat kärsimykset voidaan jättää taakse, kun Jeesus voittaa kuoleman; tuskankyyneleet muuttuvatkin onnenkyyneliksi.

Marianpäivänä muistellaan tapahtumaa, josta Marian valtavia ääripäiden tunteita herättävä tarina alkaa: enkeli ilmoittaa Marialle raskaudesta ja tulevan lapsen suuresta tehtävästä, mutta myös Marian luottamuksesta Jumalaan: ”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit”.

”Rauhaa, vain rauhaa kellot ne soi... // Kaukainen risti varjonsa luo. / Sieluhun äidin kivun se tuo. / Pääsiäisaamu tuskan kerran poistaa, / riemu täyttää ylösnousemuksen maan. / Rauhainen mieli rukousta toistaa, / Maariainen tuutii seimen pienoistaan.”